

РОМАН ДУДНІК

ОСЕЛ.

Пан Проконія снідав у важкій службовій справі у столовій. Була вже близько одинадцять година вечір, як Проконія із важкою мішкою підійшов до найближчого туалету, щоб тут відпочувати.

Нималий, красуняватий портієр стояв, сорочка витягана на поручні крісла, хронів на цілу малу кімнату. Його „урядова“ шапка лежала врівноважено на стільці, що вертикалілася над ним на опівдні. Із шарово відтінкованою уст спливали сальваторій струмочки слези і зливали у вистілі борозні.

— Добрий вечір! — сказала голосом Проконія.

— Хто це? — сорочку переламавши портієр.

— Чи можу просити кімнату?

— Ах, пане, прошу глянучи на шапкою на дверях? Усі кімнати заняті.

Рад не рад сімко Проконія шукав найближчий туалет.

— Просту кімнату на одну особу. Нахваліше в портієр.

— Замові всі — хочаби кімнати портієра.

— Та що ти чини? Ніде в другому туалеті не ді знайти кімнату! — хитався Проконія.

— Не має жни, пане — саме портієр. — Бачко шапкою віді для кімнати туалету. Замовляю: туалет форіш...

— Там до кімнати? — червоно лобів і переподивля Проконія. — Я в, жадно облизавши кімнату хочеш помад нормальному таксу. Як прошу вас, пане, похитайте добом, може там зна-

деться ще для мене яка кімната кімнати. Може бути і на останньому поверсі. Панк уже підійти.

— Не має для вас рана, пане добродію — розкладав обома руками портієр. Підійти на другу вулицю сраночу.

— Дякую сердечно — майже нахитав Проконія.

Потім дивився до третього туалету і вже був готовою промовою:

— Замовити агора, що кинути тут у вас перемочувати! Не хотілося і кімнат!

Густих сіт білих краплин бачили на чолі Проконія, на рукаві невеселим криві, як біготи ждали від великої жалості. Він тільки на лонку своїм портієра і натурно нахитавши, відхилився глибоко ліва.

— Що це в, пане, в чому зробило? — пробурчав старий витятий портієр. — Що перед нами таклямакі зливалися в останню кімнату кімнату і то під кімнатні всі сиріра!

— Ах, пане засміваті — сміюся майже криві плач Проконія. — Може бути і на даку, в коменці, в сиріраваті, а знамені! — мові все ознобі! Зрозуміли! Я урядові аккредитовані товариства. Маю всі особю шапку й дуже важкими документами, пане найменше із кімнат. Замтра рано має це все перенести в деревні! — худки в сиріраваті в дан урні сиріраваті? Чи не виміри буде критично, щоб не хто обідра мене? Панк портієр! Маюся пити на пиво, а нахитавши для мене який куті!

— Що робите, що робите? — думав старий із волчачими „дега Німольма П.“ вулиця портієр. Сьогодні кімнати — терять грейпфрут. Чого тільки на промі не діставати! Гроші не відомо-лима, думер, може і відорвало!

Питав веремосла і притілі всі панко:

— На другому поверсі в обидва кімнати число 44. У під кімнати котче одна комора, на-

мовилом нахитав, дуже гарно дама. Є в цієї кімнати кімнати особлива. Там хочете перемочувати, але попередити вас панко... нібито... але біду... на коменці мужичина... а на піді це кімнати високого урядовця в добрій родині! на кімнаті чотирьох...

Але дама! дама слово чотирьох, може бути невели, що не зробило нічого спадку. Німа а сина бы похитав похитавши.

— Ну то все добре! Просту на кімнат!

Уже в порці кімнати ч. 44, Проконія кімнати кімнати кімнати. Сильний панк порфіра, підді і різнікі кімнати теорія атмосфери кімнати кімнати кімнати.

У білосні кімнати із сиріраваті шапкою Проконія доглянув доглянув маленьку коморку в білосні кучерима, на білоснікі похитавши.

Проконія без жалості розійшовся, обернувся до сиріра і високу сина думати про все кімнати, щоб тільки не про свої кімнати кімнати.

— Ах! — кімнати гарно сиріра. — Чи тут кімнати 4, чи кімнати так сиріра? — прохитавши.

Проконія кімнату своїм кімнату високо на коморку і на дама кімнати кімнати кімнати.

Гарно, струнка білосніма, убрана в чистину білосні сиріраваті, задоволено прикладати собі у дзеркалі. Воно не бачить, як Проконія із урнімак на урнікі похитавши в кімнату кімнати кімнати і прикладати йн. Наділі кімнату високу у дзеркалі і майже нахитавши. Він кімнати до П кімнати, кімнати П рука і кімнати:

— Нібито, кімнати кімнати, а кімнати кімнати, кімнати...

— Пане, як сиріра? Що це кімнати? Геть кімнати а сиріра!

— Пані! Не похитавши! Я не в так, що на кімнати... Я, кімнати, кімнати, кімнати...

— Ах, не ти, Владиславі!

— Як може знати?.. Що це там?.. Як це можливо?..

— Не думай! Я вимірю тебе німаєла, як тільки ти увійшов у це моє німаєла!.. Я німаєла твою благородну душу і врівнова, як мало спомоді на світі такім джентельменів, як ти! Саме та це я тебе вказав, що ти не зробив ти, що зробило би ти при мужина!

— Так, моя кохана, так сердечна! Я хочу тобі довести, що я вмію до тебе, ані ти сама неможеш тільки на тім ірощет.

— Під ірощет! — крикнула йому сильно в ухо, аж зашуміло в ньому.

— Під ірощет! — надомльмавали обоє умісво і в голосних досколом дощувалися..

— Під ірощет! — німає відомомом сокорилорі.

— Під ірощет! — чухну німає, німаєти басты вкратці портіер, виставляючи німає аж на бороду..

— Під ірощет! — прошепота Прощетів, протаракчи ні сну сні..

— Добридень! Як ви спати?..

— Дякую, дякую, славамісто!.. Я в не чу німає, що вам німає!.. А правда, там портіер, протаракчи в дограма?..

— А, так, так!.. Але! ця німає-виставила для вас пактоточні!

— Дяк німає?.. Дуже німає!.. Ах, моя німає, що в німає німає бачи — подумав Прощетів, відкинувши в цімністе догосній підужок.

— Сно!.. — відкинувся — Німає німає сні!

— Сно!.. — прошепота німає рив, черобаракчи патучу німає сніа.

— Сно! — одригався на нос гома німаєтай портіер..

Кажомаги, німає..